

Europaudvalget

FOLKETINGET

REFERAT

AF 44. EUROPAUDVALGSMØDE

Dato: fredag den 23. september

Tidspunkt: kl. 10.00

Sted: vær. 2-133

Til stede: Erik Christensen (S), formand, Kenneth Kristensen Berth (DF), næstformand, Jan E. Jørgensen (V), Christina Egelund (LA), Søren Søndergaard (EL), Rasmus Nordqvist (ALT) og Zenia Stampe (RV).

Desuden deltog: erhvervs- og vækstminister Troels Lund Poulsen og energi-, forsynings- og klimaminister Lars Christian Lilleholt.

FO Punkt 1. Rådsmøde nr. 3485 (konkurrenceevne) den 29. september 2016

Erhvervs- og vækstministeren ville forelægge tre sager på dagsordenen for det kommende rådsmøde for konkurrenceevne den 29. september 2016 til orientering. Derudover forelagde han to sager, som ikke var på dagsordenen, med henblik på tidligt forhandlingsoplæg. De to sager drejede sig om geoblokering og forbrugerbeskyttelsessamarbejde. Begge sager er en del af Kommissionens e-handelspakke fra den 25. maj 2016. Indholdet i e-handelspakken var som bekendt genstand for en teknisk gennemgang i Erhvervsudvalget den 1. september, hvor Europaudvalget også var inviteret. Begge sager blev prioriteret af det slovakiske formandskab, som arbejdede for at få vedtaget en generel indstilling for begge forslag på rådsmødet i november.

FO 1. Forordning om geoblokering

– *Tidlig forelæggelse*

KOM (2016) 0289

Rådsmøde 3485 – bilag 1 (sammenfatning side 2)

KOM (2016) 0289 – bilag 2 (Kopi af ERU alm. del – bilag 357:

Henvendelse af 26/8-16 fra Dansk Erhverv og FDH om

Kommissionen forslag om geoblocking)

EUU alm. del (15) – bilag 870 (internt) (baggrundspapir til brug for møde med kommissær Ansip 16/9-16)

EUU KOM (2016) 0289 - svar på spm. 1 om, hvorvidt virksomheder, der i dag blokerer for handel med kunder i f.eks. Danmark i situationer, hvor de pågældende virksomheder når grænsen for, hvornår der skal svares dansk moms, vil kunne opretholde denne praksis efter en evt. ikrafttrædelse af e-handelspakken, fra erhvervs- og vækstministeren (omdeles på mødet)

EUU KOM (2016) 0289 - svar på spm. 2 om, hvorvidt det i dag er lovligt for netbutikker at blokere for handel med kunder i for eksempel Danmark, når de pågældende virksomheder når grænsen for, hvornår der skal svares dansk moms, fra erhvervs- og vækstministeren (omdeles på mødet)

EUU alm. del (15) – bilag 895 (Kopi af ERU alm. del - svar på spm. 282 (omdeles på mødet))

EUU alm. del (15) – bilag 896 (Kopi af ERU alm. del - svar på spm. 283 (omdeles på mødet))

EUU alm. del (15) – bilag 897 (Kopi af ERU alm. del - svar på spm. 284 (omdeles på mødet))

EUU alm. del (15) – bilag 898 (Kopi af ERU alm. del - svar på spm. 285 (omdeles på mødet))

EUU alm. del (15) – bilag 899 (Kopi af ERU alm. del - svar på spm. 273 (omdeles på mødet))

EU-note (15) – E 49 (notat af 2/6-16 om det digitale indre marked)

EUU alm. del (15) – bilag 892 (internt) (kommenteret dagsorden)

Erhvervs- og vækstministeren: Den første sag, jeg vil nævne, er forordningen om imødegåelse af geografisk blokering – i daglig tale geoblokeringsforslaget. Sagen forelægges som nævnt til tidligt forhandlingsoplæg. Forslaget skal gøre det lettere at e-handle på tværs af grænserne i EU, så europæiske forbrugere og virksomheder i højere grad vil få adgang til et større udvalg af varer og tjenesteydelser. Det skal ske ved at forhindre forskelsbehandling, der direkte eller indirekte er baseret på kundernes nationalitet, bopæl eller hjemsted. Formålet er med andre ord, at en forbruger fra et andet EU-land skal kunne handle på samme vilkår som hjemlandets forbrugere – hverken værre eller bedre.

Regeringen støtter generelt op om Kommissionens strategi for det digitale indre marked, og vi støtter også det overordnede formål med forslaget om at gøre det lettere at e-handle på tværs af grænserne i det indre marked. Geoblokeringsforslaget indeholder dog både gode og mindre gode elementer. Jeg skal ærligt erkende, at geoblokeringsforslaget ikke er det forslag, vi havde håbet på, og at der er en række uklarheder, som vil skulle afklares og præciseres i forhandlingerne. Disse uklarheder knytter sig særlig til forslagets indførelse af en salgspflicht uden leveringspligt for varer. Jeg vender tilbage til det senere, men jeg vil gerne understrege, at regeringen gerne så dette element udgå af forslaget, og det vil regeringen også arbejde for.

Når det er sagt, indeholder forslaget også positive elementer. De omhandler bl.a. øget gennemsigtighed for forbrugerne og tiltag imod forskelsbehandling på grund af nationalitet i forbindelse med salg af tjenesteydelser som f.eks. billeje i andre lande. Alt i alt arbejder regeringen derfor for at lande en balanceret løsning, som tager højde for både virksomhedernes frihed til at drive deres forretning, og forbrugernes mulighed for at træffe velinformerede valg, når de handler online. Og man må nok erkende, at e-handel er kommet for at blive.

Jeg vil nu gennemgå forslagets indhold og regeringens holdning til det nærmere. Forslaget er bygget op omkring tre centrale elementer. Det drejer sig om,

- 1) at skabe mere gennemsigtighed for forbrugere og virksomheder, som handler online, ved at forbyde begrænsninger af adgangen til f.eks. hjemmesider, og
- 2) at europæiske forbrugere og virksomheder i tre specifikke situationer, uanset nationalitet, bopæl eller hjemsted, som udgangspunkt skal have ret til at handle på samme vilkår som lokale kunder – hverken bedre eller dårligere.
- 3) at virksomheder ikke må anvende forskellige betalingsbetingelser på grund af kundens nationalitet, bopæl eller hjemsted.

Lad mig starte med det første element om gennemsigtighed.

Forslaget indeholder et forbud mod at blokere eller begrænse adgangen til hjemmesider eller applikationer på baggrund af nationalitet, bopæl eller hjemsted. Det er f.eks., når man søger på en engelsk hjemmeside og bliver omdirigeret til en side med danske priser – enten med det samme via IP-adressen, eller når man indtaster adresse eller lignende.

Det betyder, at det fortsat vil være muligt for virksomhederne at målrette tilbud og have forskellige hjemmesider, der er tilpasset bestemte markeder med hensyn til sprog, varesortiment m.v., men at det kun vil være tilladt at omdirigere kunder til lokale undersider, hvis kunden har givet et aktivt samtykke.

Regeringen støtter det overordnede formål om at skabe mere gennemsigtighed for forbrugere og virksomheder, ved at de kan tilgå forskellige hjemmesider. Men det er afgørende, at løsningen med hensyn til f.eks. samtykke ikke resulterer i unødige byrder for virksomheder.

Jeg går nu videre til det andet element i forslaget. Det handler som nævnt om, at alle europæiske kunder skal have ret til at handle på samme vilkår, herunder pris, betalings- og leveringsbetingelser, som lokale kunder. Det gælder i tre situationer:

Den første situation er den salgspflicht uden leveringspligt, jeg nævnte tidligere. Her er det hensigten, at kunden skal have ret til at købe en vare på de samme vilkår som lokale kunder, så længe vedkommende selv afhenter varen eller arrangerer fragten. Det betyder, at en tysker, der ønsker at købe en racercykel i en dansk netbutik, selv skal arrangere transporten til Tyskland eller afhente den i Danmark. Kommissionen har oplyst, at der ikke vil være krav om, at kunder skal kunne afhente varen i en fysisk butik eller på et lager, hvis netbutikken ikke allerede tilbyder den mulighed.

Vi ved, at der – særlig i erhvervslivet – er en stor bekymring for de praktiske konsekvenser af den foreslåede salgspflicht for varer. Det gør selvfølgelig indtryk på mig, når erhvervsorganisationerne opfordrer til at fjerne salgspigten for varer. Regeringen er opmærksom på de kritikpunkter, som erhvervsorganisationerne har rejst, herunder med hensyn til moms, fortrydelsesret og reklamationsbehandling.

Salgspigten i forslagets nuværende form kan give anledning til spørgsmål om forholdet til anden EU-regulering. Regeringen vil derfor arbejde for at fjerne salgspigten for varer.

Derudover er det en prioritet, at reglerne er nemme at overholde og håndhæve. Regeringen lægger derfor vægt på, at virksomhedernes forpligtelser, forbrugernes rettigheder og forholdet til anden EU-regulering fremgår tydeligt af forordningen, så der er klarhed om, hvilke regler der gælder.

Omvendt glæder jeg mig over, at forslaget ikke indeholder en leveringspligt. Det ville have været særlig byrdefuldt for virksomhederne. Regeringen lægger derfor vægt på, at der ikke indføres en leveringspligt i bestemmelsen om salg af varer.

Den anden situation, hvor europæiske kunder skal have ret til at handle på samme vilkår som lokale kunder, er ved salg af elektronisk leverede tjenesteydelser såsom cloudtjenester, datalagring og webhosting. En vigtig undtagelse er her, at reglerne ikke gælder for elektronisk leverede tjenesteydelser, som er ophavsretligt beskyttet. Der vil altså ikke med forslaget være pligt til at sælge f.eks. musikstreaming eller e-bøger, som er ophavsretligt beskyttede.

Regeringen støtter denne undtagelse af materiale, som er ophavsretligt beskyttet.

Den tredje situation, hvor europæiske kunder skal have ret til at handle på samme vilkår som lokale kunder, er, når tjenesteydelser som hotelophold, biludlejning og billetter til forlystelsesparker leveres fysisk i det EU-land, hvor sælger opererer, men hvor kunden hverken er statsborger eller bor.

Regeringen støtter, at forskelsbehandling i disse situationer bliver forbudt, så en dansker f.eks. ikke i fremtiden skal betale mere end en franskmand for en helt identisk udlejningsbil, som afhentes samme sted.

Blot for at opsummere: Der er altså tre situationer, som er omfattet af elementet om, at man skal kunne handle på samme vilkår som lokale: køb af varer, køb af elektroniske tjenesteydelser og køb af fysiske tjenesteydelser.

Det sidste element i forslaget omhandler betalingsbetingelser. Virksomheder må ikke anvende forskellige betingelser på baggrund af kundens nationalitet, bopæl eller hjemsted i forbindelse med betaling. Forslaget medfører ikke et krav om at tage imod en ny betalingsform, som man ikke tager imod i forvejen. Det er stadig ok kun at tage imod dankort på sin hjemmeside.

Regeringen støtter formålet om, at man hverken må diskriminere på baggrund af kundens nationalitet, bopæl eller hjemsted i forbindelse med betaling.

FO Afslutningsvis vil jeg opsummere regeringens holdning til geoblokeringsforslaget. Regeringen

- støtter det overordnede formål om at gøre det lettere at e-handle på tværs af grænserne i det indre marked,
- støtter, at der skabes mere gennemsigtighed for europæiske forbrugere og virksomheder, som handler online,
- arbejder for, at forslaget ikke resulterer i øgede omkostninger eller unødige byrder for virksomheder,
- lægger vægt på, at virksomhedernes forpligtelser, forbrugernes rettigheder og sammenhængen til anden EU-regulering fremgår klart af forordningens bestemmelser,
- arbejder for at fjerne salgspigten for varer,
- lægger vægt på, at der ikke indføres en leveringspligt i bestemmelsen om salg af varer,
- lægger vægt på, at forslaget ikke giver mulighed for yderligere brug af forretningsmodeller, hvor der systematisk drages fordel af medlemsstaternes forskellige afgifts- og momssatser, og
- støtter, at udbud af ophavsretslige elektroniske tjenesteydelser ikke er omfattet af forslaget.

Rasmus Nordqvist forstod på ministeren, at man ville arbejde for at få salgspigten ud, men i samlenotatet stod der, at regeringen ville arbejde på at få afklaret konsekvenserne. Det lød som to forskellige ting, og salgspigten var et ret centralt element i det digitale indre

marked. Han spurgte også, om ministeren havde indtryk af, om andre lande delte Danmarks holdning.

Søren Søndergaard mente, at ministerens messende måde at fremlægge forslaget på fik det til at virke helt uskyldigt. Men det var jo store emner. I samlenotatet stod der, at "det kan give øget incitament for handel fra medlemsstaterne med lavere momssats og dermed resultere i et mindre provenu til den danske statskasse." Der fandtes mere end nok social dumping allerede, også i kraft af grænsehandelen. Forslaget ville åbne op for elektronisk social dumping, både med hensyn til løn og arbejdsvilkår og med hensyn til afgifter. Hvor dyrt ville det blive? Han henviste til grænsehandelen, hvor man var blevet tvunget til at sætte afgiften ned på sodavand, fordi folk ellers bare ville købe dem i Tyskland. I samlenotatet stod der, at forslagets effekt var "behæftet med stor usikkerhed", og at "omfanget af mindreprovenuet vil afhænge af, hvor udbredt denne forhandlingsmodel bliver." Søren Søndergaard så forslaget som et digegennembrud, der ikke kunne rulles tilbage. E-handlen vil næppe blive mindre med årene. På et tidspunkt vil der blive et pres på danske afgifts-satser, og det vil medføre pres på danske lønninger. Det var den udvikling, der var til diskussion nu. Han efterlyste en principiel holdning.

Søren Søndergaard var glad for, at regeringen ville arbejde for, at forslaget ikke giver mulighed for yderligere brug af forretningsmodeller, hvor der systematisk drages fordel af medlemsstaternes forskellige afgifts- og momssatser. Ministeren lagde dog ikke afgørende vægt på det. For Enhedslisten var det afgørende, at der blev lagt afgørende vægt på det. Danmark skulle under ingen omstændigheder bidrage til at åbne op for den slags forretningsmodeller. Det handlede om social dumping, og der skulle være klare meldinger. Hvad forventede man at det ville koste?

Kenneth Kristensen Berth delte langt hen ad vejen Søren Søndergaards bekymringer. Geoblokeringsforslaget var absurd, fordi det landede mellem to stole. Man kunne have varetaget forbrugernes interesse og indføre en leveringspligt, eller man kunne have varetaget erhvervslivets interesse og helt have droppet forslaget. Nu havde man valgt en salomonisk løsning, der gør det mere besværligt for forbrugerne, fordi man måske godt kan købe et produkt, men ikke få det leveret, og måske er det endda forbudt at indføre – som f.eks. møbler fra Storbritannien med flammehæmmere, som er ulovlige i Danmark. Samtidig pålægger forslaget virksomhederne en mærkværdig salgsplicht. Hvis en virksomhed gerne vil tjene penge, skal den nok finde de markeder, hvor den kan det. Salgsplichten var et underligt ovegreb på det frie marked. Man kalder det et spørgsmål om diskrimination af europæiske borgere, som skal kunne handle på samme vilkår. Men det gør forslaget heller ikke op med. Ifølge svarene på de spørgsmål, Kenneth Kristensen Berth havde stillet på baggrund af den tekniske gennemgang, kan en virksomhed nøjes med at levere til f.eks. fem europæiske lande. Og der var jo stadig ikke leveringspligt i alle lande. Det var en de facto diskrimination. Der var også spørgsmålet om den danske momstærskel, som nogle firmaer lovligt nøjes med at sælge op til. Det duede heller ikke. Der var ingen vindere, kun tabere, og Dansk Folkeparti kunne ikke støtte forhandlingsoplægget.

Christina Egelund syntes, det var inspirerende, at Søren Søndergaard talte om, at sænkelse af skatte og afgifter kunne blive nødvendigt i en globaliseret, samhandlende verden. Det var hun enig i. Liberal Alliance kunne ikke støtte forhandlingsoplægget. Hvis man har en butik må man selv bestemme, hvem og hvor man sælger til. Hvis man har en fysisk butik i Hjørring, skal man heller ikke pålægges at åbne en i Haderslev.

Christina Egelund spurgte til regeringens ambitionsniveau med hensyn til at få salgsplichten ud. Erhvervsudvalget havde dagen før modtaget et svar på et spørgsmål stillet af Morten Bødskov om, at regeringen vil arbejde for at få salgsplichten ud af forslaget. Man mener det åbenbart ikke så meget, at man vil lægge afgørende vægt på det.

Jan E. Jørgensen sagde, at Venstre også mener, at e-handel er kommet for at blive, og at det kun bliver større. Hans egen 16-årige datter købte nærmest ingenting i fysiske butikker, og det var prisen – ikke graden af forbrugerbeskyttelse i e-butikkernes hjemlande – hun undersøgte, når hun skulle købe noget. Danske firmaer vil få mindre og mindre del i e-handelen, med mindre man stopper med at overimplementere og trække krav ned over dansk erhvervsliv, som konkurrenterne ikke stiler, og som sjældent giver forbrugerne afgørende fordele. Handel bliver mere og mere global, og Comecon genopstår næppe.

Jan E. Jørgensen spurgte, hvad det i praksis ville betyde, at "regeringen lægger vægt på, at forslaget ikke giver mulighed for yderligere brug af forretningsmodeller, hvor der systematisk drages fordel af medlemsstaternes forskellige afgifts- og moms-satser."

Erhvervs- og vækstministeren sagde, at salgsplichten var et nøgleelement i forslaget, og derfor ville det være vanskeligt at fjerne det. Hvis man lagde afgørende vægt på det, ville man definitivt være ude af forhandlingerne, og det var stadig tidligt i processen. Regeringens holdning var, at salgsplichten skal væk, men det var også vigtigt ikke at isolere sig. Han havde ikke haft lejlighed til at danne sig et overblik over de andre landes positioner. Det ville man få et bedre blik for i løbet af det næste stykke tid.

Ministerens svar på Søren Søndergaards spørgsmål om momsprovenuet var baseret på SKAT's oplysninger. Størrelsen på mindreprovenuet afhang af, hvor udbredt handelsformen bliver. Forslaget ville ikke ændre de danske momsregler. Bestemmelserne i forslaget om leveringspligt aktualiserede den problemstilling, at der ikke skal betales dansk moms af varer købt i udlandet, som ikke længere leveres af sælgeren til Danmark. Ministeren kunne ikke sætte kroner og ører på spørgsmålet med det samme, men tilbød at vende tilbage med et skriftligt svar med flere oplysninger fra Skatteministeriet – også med et svar på Jan E. Jørgensens spørgsmål.

Ministeren svarede Kenneth Kristensen Berth, at forslaget efter hans mening indeholdt flere fordele end ulemper. Han mente ikke, at det i bund og grund var et slag i luften, men derimod at det ville få en effekt for de europæiske forbrugere. Der var dog stadig en lang række uklarheder i det fremlagte forslag. De forelagde det så tidligt i processen, så man kunne få det drøftet fra begyndelsen. Det gav også mulighed for at komme tilbage.

Ministeren svarede Christina Egelund, at der var tale om en politisk uenighed.

Rasmus Nordqvist var stadig forvirret over, om regeringen vil fjerne salgspigten eller bare afklare konsekvenserne, som der stod i samlenotatet. Han så forslaget som godt for forbrugerne. De store virksomheder kunne ikke bare bestemme, hvordan priserne skulle fastsættes rundt omkring, hvis forbrugerne kunne købe en vare et andet sted.

Søren Søndergaard var enig i, at der ikke var tale om nye momsregler – men man kunne overveje at opkræve moms af ting købt i udlandet. Det handlede om, hvilke konsekvenser forslaget ville få for momsprovenuet med de eksisterende momsregler. Der var tre måder at opretholde velfærdsstaten på: selskabsskatter, som løbende er blevet sænket, personskatter – som regeringen for topskattens vedkommende vil sætte ned – og moms. Nu sad man med et forslag, som regeringen skrev ville få negative konsekvenser for momsindtægterne. Alligevel havde regeringen ingen overvejelser om beløbet. Det var betænkeligt. Man risikerede efterfølgende at skulle reparere, f.eks. ved at sætte den danske momssats ned, men hvor skulle pengene til velfærd så komme fra? Det gør ikke Danmark rigere, at man køber sine varer i udlandet. Måske var det en stor sag, måske drejede det sig bare om et par millioner. Men uden ministerens forklaring på de økonomiske konsekvenser kunne Enhedslisten ikke støtte forhandlingsoplægget.

Jan E. Jørgensen sagde, at Christina Egelunds eksempel var en falsk problemstilling. Forslaget svarede til, at man har en butik i Brønderslev og ikke må sige, at man kun vil sælge til folk fra Brønderslev. Virksomheder på internettet opdeler kun markedet for at kunne differentiere prisen. Man laver heller ikke jydepriser og københavnpriser. Det handlede om at få et ægte åbent digitalt marked.

Jan E. Jørgensen spurgte, om partierne, som var imod forslaget, også var imod det på området for serviceydelser. Og kan butikken ikke fraskrive sig ansvaret, hvis en dansk forbruger f.eks. køber en sofa i Storbritannien med brandhæmmere, der er ulovlige i Danmark, og ikke får den leveret af butikken, men selv arrangerer leveringen?

Man kunne også forestille sig, at danske e-handelsvirksomheder fik overskud på grund af forslaget. Man har valgt at lægge sig på det højeste niveau med hensyn til moms og afgifter. Det var måske ikke så smart på den lange bane i et globaliseret samfund.

Kenneth Kristensen Berth spurgte, om det var rigtig forstået, at hvis man leverer over en vis tærskelværdi til Danmark, skal man betale moms i Danmark, men at man slipper, hvis bare man ikke selv leverer varerne til Danmark. Det gav en alvorlig risiko for, at virksomheder ville få tredjemænd til at stå for det, så de undgår at blive momspligtige. Det kunne for alvor komme til at koste. Hvordan definerer man, hvornår en virksomhed står for leveringen? Kan en virksomhed f.eks. formidle kontakt til en anden virksomhed, der leverer, eller skal den holde sig helt udenfor?

Erhvervs- og vækstministeren sagde, at Kenneth Kristensen Berths eksempel allerede gjaldt i dag. Det arbejder Skat allerede for at forhindre. Han kunne oversende et notat om

det, som SKAT lavede for længe siden, da han selv var skatteminister. Hvis man skulle løse udfordringen med momsproblemet, skulle man lukke grænserne og forbyde e-handel. Men det ville Venstre altså ikke. Ministeren bekræftede, hvad Jan E. Jørgensen havde sagt. Det var en falsk problemstilling, Christina Egelund nævnte. Det handlede om, at hvis man har en butik i Brønderslev, skal man også sælge til forbrugere fra Hjørring. Det var vigtigt, at forbrugerne får bedre muligheder end i dag.

Ministeren svarede Rasmus Nordqvist, at man vil arbejde for, at salgspigten ikke skal gælde. Men den ville næppe blive trukket ud, for den var det centrale i forslaget. Hvis man lagde afgørende vægt på det, ville man slet ikke kunne få indflydelse i forhandlingerne. Regeringen vurderede, at det ville gavne forbrugerne mere, at man var med, end hvis man placerede sig på sidelinjen fra starten. Det var afgørende. Nogle af virksomhedernes bekymringer tog han også hensyn til. Men det kommer for alvor de europæiske forbrugere til gavn. Derfor støttede regeringen det.

Rasmus Nordqvist sagde, at salgspigten var afgørende, fordi den beskytter forbrugerne mod de store internationale forretninger, der kan spekulere i, hvilken pris de sælger varerne til i de forskellige lande. Han var blevet klogere på, at det netop var en belysning af konsekvenserne, der blev lagt op til. Alternativet kunne derfor støtte forhandlingsoplægget, som var meget afbalanceret med hensyn til fordele og ulemper på et komplekst område. E-handel kan man jo ikke komme uden om, så man må indrette det europæiske marked efter det. Det var fornuftigt. Kommissionens udspil går et stykke af vejen. Bærbare devices ville ændre mange forretnings- og salgsmodeller.

Formanden konkluderede, at der ikke var flertal imod regeringens forhandlingsoplæg, idet kun Dansk Folkeparti, Liberal Alliance og Enhedslisten havde ytret sig imod det.

FO 2. Forordning om samarbejde om forbrugerbeskyttelse

– *Tidlig forelæggelse*

KOM (2016) 0283

Rådsmøde 3485 – bilag 1 (samlenotat side 25)

KOM (2016) 0283 – bilag 2 (kopi af ERU alm. del – bilag 372:

præsentationer fra teknisk gennemgang af e-handelspakken den 1/9-16)

EU-note (2015-16) – E 49 (notat af 2/6-16 om det digitale indre marked)

EUU alm. del (15) – bilag 892 (internt) (kommenteret dagsorden)

Erhvervs- og vækstministeren: Den anden sag, jeg vil nævne til forhandlingsoplæg, er revision af forordningen om forbrugerbeskyttelsessamarbejdet. Forslaget er – ligesom geoblokeringsforslaget – en del af Kommissionens e-handelspakke. I modsætning til geoblokeringsforslaget er der dog ikke tale om en ny forordning, men derimod en revision af eksisterende lovgivning. Forslaget har til formål at sikre en styrket og ensartet håndhævelse af forbrugerlovgivningen. Det skal ske, ved at håndhævelsesmyndighederne skal have nye og flere beføjelser til at stoppe virksomheders grænseoverskridende overtrædelser af forbrugerlovgivningen. I Danmark er Forbrugerombudsmanden håndhævelsesmyndighed. Særlig i takt med forbrugernes stigende onlinehandel er antallet af overtrædelser steget. Kommissionen vil derfor med forslaget introducere nye håndhævelsesmekanismer og instrumenter, der skal effektivisere det nuværende samarbejde mellem håndhævelsesmyndighederne i EU.

Jeg vil nu kort gennemgå indholdet og regeringens holdning til forordningsforslaget. Et helt centralt element i forslaget er, at det er de enkelte landes håndhævelsesmyndigheder, der er ansvarlige for håndhævelsen. Sådan er det nu, og sådan vil det være fremover.

Forslaget har fire fokusområder:

1. Styrkelse af det nuværende princip om gensidig bistand
2. Mere videndeling
3. Nye minimumsbeføjelser for håndhævelsesmyndigheder
4. Nye instrumenter til at koordinere håndhævelsessamarbejdet.

Lad mig starte fra en ende af:

FO Det nuværende princip om gensidig bistand styrkes ved at etablere mere forpligtende rammer for samarbejdet mellem håndhævelsesmyndighederne. I dag fungerer samarbejdet sådan, at hvis et firma fra et andet EU-land – f.eks. Frankrig – overtræder EU's forbrugerbeskyttende lovgivning i Danmark, kan den relevante danske myndighed bede den tilsvarende myndighed i Frankrig om at bringe overtrædelserne til ophør. Omvendt skal den danske myndighed bringe overtrædelserne til ophør, hvis et dansk firma krænker lovgivningen i Frankrig. Men det er ikke altid, at myndighederne igangsætter foranstaltninger på baggrund af henvendelserne. Det vil forslaget lave om på. Håndhævelsesmyndighederne skal være forpligtede til at svare på henvendelser fra en anden håndhævelsesmyndighed inden for en bestemt tidsfrist, ligesom samarbejdsprocedurerne efter forslaget bliver mere formaliserede end tidligere. Kommissionen

skal overvåge, at håndhævelsesmyndighederne overholder procedurer og frister for behandling af anmodninger om gensidig bistand. Regeringen støtter, at der fastsættes tidsfrister for at sikre fremdrift for håndhævelsesmyndighedernes besvarelse af henvendelser fra andre håndhævelsesmyndigheder. Regeringen støtter også, at Kommissionen overvåger, at tidsfristerne overholdes.

Forslaget etablerer for det andet en ny overvågningsmekanisme for at øge videndelingen mellem myndighederne. Hvis en håndhævelsesmyndighed har mistanke om en overtrædelse, underrettes og varsles Kommissionen og de berørte myndigheder. Alt efter hvor alvorlig overtrædelsen vurderes at være, bliver de andre landes håndhævelsesmyndigheder enten orienteret eller bedt om at handle. Det betyder, at håndhævelsesmyndighederne bliver bedt om at undersøge, om samme overtrædelse finder sted i deres medlemsstat. Hvis resultaterne af undersøgelser viser, at der er tale om en alvorlig overtrædelse, der finder sted i flere medlemslande, igangsættes foranstaltninger. Det vil jeg komme ind på senere. Derudover skal myndighederne kunne udveksle oplysninger med hinanden gennem en database. Hvis oplysningerne omfatter personoplysninger, forretningsmæssige interesser som f.eks. intellektuel ejendomsret og kommende retssager er de fortrolige og omfattes af tavshedspligt. Regeringen støtter, at det bliver nemmere for håndhævelsesmyndighederne at udveksle oplysninger og varsle mulige overtrædelser af EU's forbrugerbeskyttende lovgivning. Videndeling er nødvendigt for at kunne stoppe overtrædelser.

Det tredje element i forslaget er minimumsbeføjelser. Håndhævelsesmyndighederne har i dag en række minimumsbeføjelser, der bruges til at samarbejde og håndhæve EU's forbruger- og markedsføringslovgivning. Forslaget præciserer de eksisterende beføjelser og foreslår en række nye. Det er bl.a.

- Mulighed for testkøb og køb under skjult identitet (mystery shopping) for at identificere overtrædelser.
- Foreløbige foranstaltninger, som f.eks. kan være midlertidig lukning af hjemmesider.
- Mulighed for at give bøder til virksomheder, der overtræder reglerne.

Når håndhævelsesmyndigheder udøver minimumsbeføjelserne, skal det ske i overensstemmelse med national lovgivning, dvs. at håndhævelsesmyndigheden enten selv kan udøve beføjelsen, eller det er op til domstolene at træffe en afgørelse.

For at sikre overensstemmelse med censurforbuddet i grundlovens § 77 om ytringsfrihed lægger regeringen vægt på, at Danmark fortsat har mulighed for at opretholde en ordning, hvor det er danske domstole, der er enekompetente til at træffe afgørelse om foranstaltninger som f.eks. de foreslåede minimumsbeføjelser om midlertidig lukning af et websted, og om, at et websted skal nedlægges. Det er min vurdering, at forslaget lever op til dette, men det skal vi naturligvis være helt sikre på i løbet af forhandlingerne. I forlængelse af de foreslåede minimumsbeføjelser om midlertidig lukning og nedlæggelse af et websted, vil regeringen også arbejde for, at internetmellemmænd ikke pålægges nye forpligtelser, der medfører øgede erhvervsøkonomiske byrder.

Endelig indeholder forslaget nye instrumenter til at koordinere håndhævelsen, som bl.a. betyder, at der udpeges en koordinerende myndighed til at træffe eventuelle håndhævelsesforanstaltninger på vegne af alle de berørte forbrugere.

Udenlandske myndigheder kan ikke tillægges beføjelse til på egen hånd at udøve myndighed på dansk territorium. Regeringen lægger derfor vægt på, at danske myndigheder er enekompetente til at udøve myndighedsbeføjelser inden for dansk territorium. Det betyder, at hvis en udenlandsk myndighed vil lave undersøgelser i Danmark, skal det være under en dansk ledelse.

Bestemmelserne om denne myndighedsudøvelse står ikke krystalklart i forslaget. Så vi skal naturligvis have fastlagt i løbet af forhandlingerne, at udenlandske myndigheder ikke tillægges beføjelse til på egen hånd at udøve myndighed på dansk territorium. Det er et emne, som mange andre lande også lægger vægt på.

Her til slut vil jeg blot understrege vigtigheden af et velfungerende håndhævelsessamarbejde. For det første er det vigtigt, at forbrugerene er trygge, når de køber varer eller tjenesteydelser i andre EU-lande, hvis det digitale indre marked skal fungere. For det andet er det helt centralt for virksomhederne, at der er lige konkurrencevilkår på det indre marked. Det sker kun, hvis alle lande håndhæver de fælles EU-regler ens. Derfor støtter regeringen forslaget om en styrket forordning om forbrugerbeskyttelse.

Søren Søndergaard havde forstået det sådan, at man lægger vægt på, at danske domstole træffer afgørelse om, hvorvidt danske hjemmesider skal lukkes. Det var godt, at regeringen ikke syntes, det skal besluttes i udlandet. Men hvorfor ville man nøjes med at lægge vægt på det og ikke afgørende vægt? Det burde være fuldstændig udelukket, at Danmark ville tilslutte sig et forslag, som indebærer bare en my af en risiko for at udenlandske domstole skal angribe ytringsfriheden i Danmark. Søren Søndergaard bad ministeren kommentere Forbrugerombudsmandens betænkelighed over for forsigtighedsprincippet – altså at de oplysninger, der bliver sendt videre, kan ende alle mulige steder.

Kenneth Kristensen Berth delte Søren Søndergaards forbehold. Det var højst besynderligt, at der ikke bliver lagt afgørende vægt på at forsvare grundloven. Der var nogle ting i forslaget, der fundamentalt gik imod Dansk Folkepartis holdninger, f.eks. at Kommissionen tilføres nye beføjelser. Dansk Folkeparti kunne derfor ikke støtte forhandlingsoplægget.

Christina Egelund var enig i, at udenlandske domstole ikke skal kunne lukke hjemmesider i Danmark. Liberal Alliance støttede ikke forhandlingsoplægget. Der var gode elementer, men det var for vidtgående. F.eks. forlænges forældelsesfristen fra 2 til 5 år, udvidelse af beføjelser til at udstede lidt barske bøder og udvidet beføjelse til at fastsætte gennemførelsesretsakter.

Erhvervs- og vækstministeren svarede Søren Søndergaard og Kenneth Kristensen Berth, at regeringen selvfølgelig lægger afgørende vægt på, at de danske domstoles kompetencer skal opretholdes. Han havde i sin forelæggelse sagt: "Det er min vurdering, at

forslaget lever op til dette, men det skal vi naturligvis være helt sikre på i løbet af forhandlingerne." Man udliciterer ikke de danske domstoles kompetencer til andre lande. Det kommer regeringen ikke til at acceptere.

Ministeren svarede Kenneth Kristensen Berth, at det var regeringens opfattelse, at Kommissionen ikke i praksis får flere beføjelser. Kommissionen havde tilkendegivet, at de ville fokusere på at forbedre de nationale myndigheders arbejde frem for at give Kommissionen flere selvstændige beføjelser. Det ville han uddybe i et skriftligt notat.

Med hensyn til Forbrugerombudsmandens bekymring svarede ministeren, at bevismaterialer og resultater af undersøgelser kan anvendes på tværs af grænser, mens oplysninger kun anvendes til at sikre overholdelse af EU's forbrugerbeskyttende regler. Oplysninger lagres og behandles i en database, som administreres af Kommissionen. Myndighederne har ikke adgang til databasen, kun mulighed for at konsultere databasen, og alle oplysninger bliver slettet efter fem år. Her troede han også, det ville være nyttigt at lave et uddybende notat.

Søren Søndergaard sagde, at med hensyn til hvem der skal afgøre lukning af hjemmesider, var han glad for, hvad ministeren sagde. Det var bare noget andet, end hvad der stod i notatet: "Derudover mener regeringen i udgangspunktet, at det skal være de enkelte landes håndhævelsesmyndigheder, der iværksætter foranstaltninger." Det kunne dårligt formuleres svagere. Han forstod på ministeren, at man lægger afgørende vægt på det, og hvis ikke det blev resultatet, kunne man under ingen omstændigheder støtte forslaget. Hvis det var det, ministeren sagde, kunne Enhedslistens støtte forhandlingsoplægget.

Erhvervs- og vækstministeren svarede Søren Søndergaard, at det, der blev sagt i Europaudvalget, talte. Regeringen mener stadig, at danske domstole skal bestemme i Danmark.

Rasmus Nordqvist sagde, at Alternativet kunne støtte forhandlingsoplægget.

Formanden konkluderede, at der ikke var flertal imod regeringens forhandlingsoplæg, idet kun Dansk Folkeparti og Liberal Alliance havde ytret sig imod det.

3. Konkurrenceanetjæk: Status over realøkonomien

– *Udveksling af synspunkter*

Rådsmøde 3485 – bilag 1 (samlenotat side 40)

EUU alm. del (15) – bilag 892 (internt) (kommenteret dagsorden)

EUU alm. del (15) – bilag 760 (udvalgsmødereferat side 968, senest behandlet i EEU 20/5-16)

Erhvervs- og vækstministeren: Den første sag, jeg vil nævne til orientering, er en drøftelse af EU's generelle økonomiske udvikling, som kaldes et konkurrenceanetjæk.

Som ved de seneste rådsmøder er drøftelsen ikke tilrettelagt på forhånd, så jeg kan ikke redegøre for drøftelsen i detaljer i dag. Formandskabet har dog indikeret, at emnet for drøftelsen vil være adgang til finansiering for virksomheder, der ønsker at opskalere.

I drøftelsen vil der fra dansk side blive lagt vægt på de overordnede principper, som er bærende for Danmarks politik over for EU og det indre marked, nemlig et stærkt fokus på at skabe vækst og arbejdspladser, effektiv regulering, fri og fair konkurrence, videreudvikling af EU's handelsaftaler og et fortsat fokus på strukturreformer, der kan danne et solidt grundlag for konkurrenceanen i EU.

4. Status for stålindustrien

– *Udveksling af synspunkter*

KOM (2016) 0155

Rådsmøde 3485 – bilag 1 (samlenotat side 43)

Det Europæiske Råd 17-18/3-16 – bilag 7 (konklusioner fra mødet i Det Europæiske Råd 17-18/3-16)

EUU alm. del (15) – bilag 892 (internt) (kommenteret dagsorden)

EUU alm. del (15) – bilag 461 (udvalgsmødereferat side 593, sagen kort omtalt på EEU-mødet 26/2-16)

Erhvervs- og vækstministeren: Den næste sag, jeg vil nævne til orientering, er situationen i den europæiske stålindustri, som Kommissionen vil orientere om på mødet. Punktet har allerede tidligere i 2016 været på dagsordenen i såvel Konkurrenceevnerådet som i Rådet for Udenrigsanliggender - handel.

Det skyldes, at den europæiske stålindustri de senere år har befundet sig i en alvorlig krise, hvor flere stålværker er blevet lukket og mange jobs er gået tabt. Problemet skyldes især udfordringer med global overkapacitet. Der produceres simpelthen mere stål globalt, end der er efterspørgsel efter. Den 16. marts i år vedtog Kommissionen en meddelelse, hvori man pegede på en række initiativer, der skal afhjælpe situationen. Det Europæiske Råd anmodede efterfølgende Rådet om at gennemgå meddelelsen med henblik på at agere effektivt. Det forventes, at Kommissionen vil give en status på implementeringen af initiativerne i meddelelsen.

Regeringen har løbende fulgt udviklingen i den europæiske stålindustri. Det er regeringens generelle holdning, at EU's industri- og handelspolitik skal være åben og moderne, og at stålkrisen skal håndteres i den ånd uden unødvendige protektionistiske tiltag, som kan ramme andre industrier.

5. Deleøkonomi

– *Politisk drøftelse*

KOM (2016) 0356

Rådsmøde 3485 – bilag 1 (sammenotat side 56)

EU-note (15) – E 57 (notat af 18/8-16 om deleøkonomi og udbud af onlinetjenester og serviceydelser)

EUU alm. del (15) – bilag 870 (internt) (baggrundspapir til brug for møde med kommissær Ansip 16/9-16)

EUU alm. del (15) – bilag 892 (internt) (kommenteret dagsorden)

Erhvervs- og vækstministeren: Den næste sag, jeg vil nævne til orientering, er en drøftelse af deleøkonomien i Europa. Sagen er på dagsordenen til rådsmødet til politisk drøftelse. Drøftelserne kommer som opfølgning på, at Kommissionen den 2. juni 2016 offentliggjorde meddelelsen "En europæisk dagsorden for den kollaborative økonomi".

Meddelelsen handler om, hvordan virksomheder og forbrugere kan høste fordelene ved deleøkonomien, og hvordan man undgår at fragmentere det indre marked for deleøkonomiske aktiviteter og tjenester. Meddelelsen indeholder retningslinjer for medlemsstaternes og Kommissionens anvendelse af EU-lovgivning, så de kan bidrage til at sikre en positiv og afbalanceret udvikling af deleøkonomien. Kommissionen peger i meddelelsen særlig på fem centrale områder, hvor usikkerheder kan risikere at hæmme deleøkonomiens positive udvikling i Europa. De deleøkonomiske forretningsmodeller kan bl.a. føre til usikkerhed om forbrugernes sikkerhed, arbejdstageres rettigheder og indbetalinger af skat. Regeringen støtter Kommissionens intention om at sikre vækst gennem en stabil og bæredygtig udvikling af deleøkonomien i EU og hilser meddelelsen velkommen.

6. Eventuelt

Der var ingen punkter under eventuelt.

7. Siden sidst

Erhvervs- og vækstministeren: Afslutningsvis har jeg et emne til dagsordenens punkt "Siden sidst". Det handler om TiSA (Trade in Services Agreement), som Europaudvalget blev orienteret om tilbage i marts 2013. Jeg kan fortælle, at der sker gode fremskridt i forhandlingerne om TiSA, og at der arbejdes hårdt på at få en aftale i hus med udgangen af 2016. Man begynder at kunne se konjunkturerne af en aftale, som fuldt ud lever op til Kommissionens mandat. Et mandat, der sikrer bedre vilkår for handlen med tjenesteydelser på tværs af aftaleparternes grænser, samtidig med at den respekterer medlemsstaternes ret til at regulere. Det er desuden lykkedes at fastholde en struktur, så aftalen på sigt kan inkorporeres i WTO's aftalesæt. Det betyder, at alle WTO-medlemslande vil få mulighed for at tilmelde sig aftalen, hvis de måtte ønske det. Det svarer også til regeringens prioriteter i forhandlingerne. Det er den danske regerings håb, at en lukning af aftalen kan være med til at dæmme op for den stigende protektionisme, der ses på verdensplan - og sende et stærkt signal om, at frihandel er vejen frem.

Punkt 2. Ekstraordinært rådsmøde nr. 3486 (miljø – klimadelen) den 30. september 2016

Energi-, forsynings- og klimaministeren sagde, at det slovakiske EU-formandskab fredag den 16. september indkaldte til et ekstraordinært miljørådsmøde den 30. september.

Der var sat to klimasager på dagsordenen for miljørådsmødet. De to sager omhandler henholdsvis EU's ratifikation af Parisaftalen og forberedelse af FN's klimakonference, COP22, i Marrakesh. Begge sager blev forelagt til orientering.

Da han vidste, at klimasagerne interesserer udvalget en del, så han frem til at drøfte disse to sager med udvalget. Selv om sagerne forelægges til orientering, var udvalgets synspunkter meget vigtige i den forbindelse, og han ville lytte med stor opmærksomhed.

1. EU's ratifikation af Parisaftalen

– *Vedtagelse af rådsafgørelse*

KOM (2016) 0395

Rådsmøde 3486 – bilag 1 (samlenotat side 2)

KOM (2016) 0395 – bilag 2 (kopi af EFK alm. del - bilag 355: Orientering om Danmarks ratifikation af Parisaftalen)

EUU alm. del (15) – bilag 892 (internt) (kommenteret dagsorden)

EUU alm. del (15) – bilag 842 (side 1229, senest behandlet i EEU 15-6/16)

Energi-, forsynings- og klimaministeren: Den første sag handler om EU's ratifikation af Parisaftalen. Sagen er sat på dagsordenen for det ekstraordinære rådsmøde til vedtagelse af rådsbeslutningen om EU's ratifikation af Parisaftalen.

Der har i EU hele tiden været enighed om at ratificere Parisaftalen hurtigst muligt. I begyndelsen af september ratificerede USA og Kina Parisaftalen, og der er forlydender om, at andre større parter vil ratificere den i 2016. Dette øger risikoen for, at Parisaftalen kan træde i kraft uden EU og inden COP 22, som finder sted i Marrakesh den 7.-18. november 2016. Derfor lægger det slovakiske formandskab og Kommissionen nu op til, at EU's ratifikation af Parisaftalen og deponering af EU's ratifikationsinstrument skal ske hurtigst muligt og senest den 7. oktober 2016.

Det fremgår af Parisaftalen, at den træder i kraft, 30 dage efter at mindst 55 parter, som dækker mindst 55 procent af de globale udledninger, har ratificeret aftalen. Indtil nu har 60 parter, som dækker over 47 procent af de samlede udledninger, ratificeret.

Parisaftalen er en såkaldt blandet aftale og skal ratificeres af både EU samlet og de enkelte medlemsstater. Rådsmødet handler alene om EU's ratifikation og deponering af EU's ratifikationsinstrument – og ikke om medlemsstaternes ratifikation. Medlemsstaternes ratifikation vil ske i overensstemmelse med de nationale ratifikationsprocedurer.

Hvad angår EU's ratifikation blev EU-27's stats- og regeringschefer på deres uformelle møde i Bratislava den 16. september enige om, at EU skulle ratificere og deponere EU's ratifikationsinstrument hurtigst muligt.

Normalt er praksis i de såkaldte blandede aftaler, at alle afventer, at både EU's og medlemsstaternes ratifikationsprocesser er afsluttet, før ratifikationsinstrumenterne bliver deponeret til FN i fællesskab. Denne praksis kan fraviges ved særlige omstændigheder, som der her er tale om. Det kræver dog konsensus i Rådet. Og det er derfor, at formandskabet har indkaldt til et ekstraordinært rådsmøde med henblik på at behandle og opnå enighed om EU's ratifikation af Parisaftalen og deponering af EU's ratifikationsinstrument.

Regeringen har hele tiden bakket op om en hurtig ratifikation af Parisaftalen og kan derfor støtte, at EU's ratifikation sker inden den 7. oktober.

Regeringen støtter desuden, at deponeringen af EU's ratifikationsinstrument til FN også sker inden den 7. oktober, og inden alle medlemsstaterne har gennemført deres nationale ratifikationsprocesser. Regeringen mener, at det er vigtigt, at EU bliver part til Parisaftalen ved dens ikrafttrædelse. Det vil sikre, at EU – og herigennem Danmark – på COP 22 kan være med til at træffe beslutninger, hvis Parisaftalen når at træde i kraft inden COP 22.

Hvad angår Danmarks ratifikation, kan jeg til udvalgets orientering nævne, at regeringen vil fremsætte beslutningsforslag om Danmarks ratifikation af Parisaftalen den 5. oktober 2016 i Folketinget. Det er regeringens hensigt, at den danske proces med henblik på ratifikation er afsluttet hurtigst muligt og inden COP 22.

Rasmus Nordqvist opfordrede regeringen til at komme i gang med at ratificere aftalen. Det var dejligt, at der endelig var kommet dato på Danmarks ratificering. Han håbede, det kunne skubbe på EU's ratificering.

Klima- og energiministeren garanterede, at regeringen ville gøre, hvad den kunne, for en hurtig ratifikation, og det var regeringens hensigt at lovforslaget skulle fremsættes så hurtigt som muligt efter Folketingets åbning. Han forventede en førstebehandling i ugerne derefter. Man kunne have indkaldt Folketinget i løbet af sommeren, men man var først efter 10. juni blevet klar over, at EU ville speede processen op.

Rasmus Nordqvist sagde, at man jo også kunne have ratificeret før sommerferien. Der skal nok lidt turbo på, hvis man skulle leve op til ambitionsniveauet i Parisaftalen. Når man nu lægger op til rådskonklusioner i slipstrømmen af aftalen, var han nysgerrig efter, hvad den ville komme til at betyde for regeringens klima- og energipolitik. Han opfordrede ministeren til at skubbe på, så EU's ambitionsniveau bliver fornuftigt.

Klima- og energiministeren sagde, at regeringen lagde vægt på, at ambitionsmekanismen, som var en del af Parisaftalen, ville der blive fulgt op på i rådskonklusionerne. Det indebar, at landene hvert femte år skal fortælle, hvor langt de er nået, og hvad planerne er for de kommende år. Han var ret overbevist om, at EU-landene skulle nå at indfri deres

forpligtelser, selv om de er meget ambitiøse. Det handlede om, hvordan man får resten af verden til at følge med. Det var rigtig fornuftigt at samles og følge op.

2. Forberedelse af FN's klimakonference COP 22/CMP 12 den 7.-18. november 2016

– Vedtagelse af rådskonklusioner

Rådsmøde 3486 – bilag 1 (samlenotat side 8)

EUU alm. del (15) – bilag 367 (afrapportering fra COP 21 i Paris den 29/11-15 til den 12/12-15)

EUU alm. del (15) – bilag 892 (internt) (kommenteret dagsorden)

EUU alm. del (15) – bilag 461 (side 597, opfølgning på COP 21 behandlet i EEU 26/2-16)

Energi-, forsynings- og klimaministeren: Den anden sag på dagsordenen handler om forberedelsen af COP 22, hvor formandskabet lægger op til vedtagelse af rådskonklusioner om EU's forhandlingsmandat og visioner for COP 22. COP 22 afholdes i Marrakesh den 7.-18. november i år.

Regeringen agter at støtte rådskonklusionerne, og jeg forventer ikke større uenighed om vedtagelsen.

Danmarks indflydelse i de globale klimaforhandlinger udøves primært gennem EU. Derfor arbejder regeringen for at sikre EU størst mulig gennemslagskraft i forhandlingerne. Det kræver blandt andet, at EU klart og tydeligt kommunikerer sine vigtigste prioriteter og sit engagement på klimaområdet til omverdenen. Her spiller rådskonklusionerne en vigtig rolle.

Jeg vil fremhæve tre ting, som regeringen lægger vægt på i rådskonklusionerne:

For det første skal EU tydeligt kommunikere vigtigheden af at vedtage ambitiøse retningslinjer for Parisaftalens ambitionsmekanisme. Denne mekanisme skal være med til at sikre, at den globale klimaindsats øges over tid, så vi kan nå de langsigtede mål i Parisaftalen. Det bør klart fremgå, at ambitionsmekanismen skal være fremadskuende og sikre et fokus på konkrete omkostningseffektive klimaløsninger.

For det andet skal fokus på at øge den globale klimaindsats før 2020 afspejles, bl.a. andet ved at styrke samarbejdet med virksomheder og andre ikkestatslige aktører. Her kan danske virksomheder spille en vigtig rolle med årtiers erfaringer og teknologiske løsninger. Det kan gavne både klimaet og dansk erhvervsliv.

For det tredje skal EU arbejde for en ambitiøs global implementering af Parisaftalen, hvor alle lande leverer, hvad de har lovet. Det gælder også for EU. Og så bør EU og medlemsstaterne ratificere Parisaftalen hurtigst muligt.

Derudover skal EU sende et klart signal om vigtigheden af at mobilisere klimafinansiering til ulandenenes omstilling og vigtigheden af den private sektor som en væsentlig kilde til klimafinansiering.

Endelig bør det afspejles, at EU fortsat vil hjælpe ulandene med at gøre deres klimamål til virkelighed. Vi er faktisk allerede i fuld gang. Fra dansk side har vi bl.a. fokus på at forbedre rammevilkårene for klimafinansiering fra private aktører.

Så er det i øvrigt vigtigt at huske på, at EU ikke alene kan sikre en ambitiøs global opfølgning på Parisaftalen. Derfor støtter vi også, at EU signalerer en fortsat vilje til aktivt at indgå i og styrke sine alliancer med progressive i- og ulande.

Rasmus Nordqvist spurgte, hvad rådskonklusionerne i deres nuværende form ville betyde for dansk klimapolitik. Må man hæve ambitionsniveauet, eller lå oplægget til rådskonklusionerne inden for det, man allerede gør?

Klima- og energiministeren sagde, at rådskonklusionerne ikke umiddelbart ville ændre på Danmarks klimapolitik. Danmark og de andre lande har nu fået udmeldinger om, hvordan man lever op til 40-procentsmålsætningen i 2030, og den opgave skal fordeles mellem landene. Kommissionens første udspil er kommet, og det pålægger Danmark at reducere med 39 pct. på det ikkekvoteomfattede område for at nå den samlede målsætning. Når man kommer frem til 2020, vil man i EU diskutere, hvad der så skal ske, og om man skal øge målene i 2030. EU har påtaget sig den største forpligtelse overhovedet. Man har en kæmpemæssig opgave. Inden man har fundet ud af, hvordan den skal håndteres, er det ikke fornuftigt at gå videre.

3. Eventuelt

Der var ingen bemærkninger under dette punkt.

4. Siden sidst

Der var ingen bemærkninger under dette punkt.

Mødet sluttede kl. 10.50.